

Приседнала край огъня до него:
— Защо ли се забави майка тъй? ...
Довчасъ ще втаса хляба и зарана
Ще имашъ топълъ за въ гората. Ранко
Нал' ще излезешъ? — «Ранко, мое пиле;
Неще ли ти се ранко да изляза?»
Орвърна той, съ усмивка дяволита
Като къмъ нея се изви. — Пъкъ ти!
То вече, — каза тя и причерви се
Свенливо. Двама млъкнаха завчасъ.
На огъня притури съчки тя,
А той се взре въ камината нагоре.
А вихъра, катъ пътникъ закъснялъ,
На прозорците блъскаше, виеше
И свиреше презъ ниския коминъ.
Стояха дълго млъккомъ те така,
И този пътъ пръвъ Иво съ обади:
«У батеви останала е майка;
Ще трябва да се иде, че навънъ
Я чуй каква е хала разбесняла.»
— Предъ вратнята завяло й до коляно —
Се Ралица обади, вечъ когато
Отвори той вратата да излезе.
Но той не чу, набързо дръпналъ пакъ
Да я затвори — че го сипна буйна
Виелица въ очите, шепи снягъ
Отъ стрехи нейде сграбила и въ къщи
Да се промъкне хукнала несвясно.

Не задържа тя Ива. Съ сръченъ махъ
Отъ себе си отърси той снегътъ
И възкриви къмъ хлява, по-напредъ
Воловете да понагледа пътемъ.
И въвъ прочуди той посви съ глава:
«Я гледай, чакъ и вратнята разтворилъ!»
— Затрупай я съ трупа си! — троснатъ гласъ
До него се обади, — и докле